

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Kocourka a soudkyň Evy Šonkové a Sylvie Šiškeové v právní věci žalobce: **F. J. M. H.**, zast. Mgr. Tomášem Verčimákem, advokátem, se sídlem Dřevná 382/2, Praha 2, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 9. 2025, č. j. CPR-17817-4/ČJ-2025-930310-V237, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 11. 2025, č. j. 1 A 36/2025-35, o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Návrh žalované na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **s e z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, uložila žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění z důvodu, že na území České republiky pobýval v období od 26. 5. 2023 do 30. 10. 2023 bez platného oprávnění k pobytu. V rozhodnutí stanovila desetiměsíční dobu, v průběhu níž se žalobce nesmí zdržovat na území členských států Evropské unie, přičemž počátek běhu doby určila ode dne, kdy žalobce vycestuje z území Evropské unie a smluvních států. Žalovaná k odvolání žalobce rozhodnutí prvostupňového orgánu změnila tak, že zkrátila dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území, na 4 měsíce, a ve zbytku rozhodnutí potvrdila.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalované žalobu, které Městský soud v Praze vyhověl, rozhodnutí žalované zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení. Naznal totiž, že v projednávané věci neexistoval důvod, aby byl počátek doby, po níž se žalobce nesmí zdržovat na území členských států Evropské unie, stanoven od okamžiku jeho vycestování, neboť se již v době rozhodování žalované na území Evropské unie nenacházel. Za daného stavu tak správní orgány vytvořily situaci, kdy správní vyhoštění bylo žalobci stanoveno *de facto* na neurčito, neboť doba zákazu vstupu na území nemohla začít běžet.

[3] Žalovaná (dále též „stěžovatelka“) podala proti rozsudku městského soudu kasační stížnost, s níž spojila návrh na přiznání odkladného účinku. V návrhu uvádí, že pokud by kasační stížnosti odkladný účinek přiznán nebyl, hrozila by jí nepoměrně větší újma, než

jaká by jeho přiznáním vznikla jiným osobám, přičemž v důsledku jeho přiznání rovněž nehrozí jakákoliv újma důležitému veřejnému zájmu. Konkrétně zmiňuje, že pokud se stane právní závěr městského soudu pro praxi správních orgánů závazný, dojde k nepřiměřenému zásahu do veřejného zájmu na potlačování nelegální migrace, který je chráněn prostřednictvím zákona o pobytu cizinců. Pokud by se žalovaná v projednávané věci držela právního názoru městského soudu, mělo by to za následek nesprávné rozhodnutí věci. Toto rozhodnutí je po zrušujícím rozsudku městského soudu povinna vydat, přičemž její původní rozhodnutí může „obživnout“, pokud by Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“) kasační stížnosti vyhověl. Ve výsledku by tedy existovala dvě rozhodnutí žalované vydaná ve stejné věci, avšak o jiném (vzájemně neslučitelném) obsahu. Takový stav by byl v rozporu s veřejným zájmem a s principem ochrany právní jistoty účastníků řízení. Vzniku tohoto nežádoucího stavu je nutno zabránit přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti, jak dle mínění stěžovatelky vyplývá z usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006-49, č. 786/2006 Sb. NSS.

[4] Žalobce ve svém vyjádření k návrhu poukázal na to, že stěžovatelka v něm nepředestřela žádné specifické důvody, pro které by měl být její kasační stížnosti přiznán odkladný účinek. V souladu s její argumentací by musel být přiznáván odkladný účinek každé kasační stížnosti správního orgánu, což je však v rozporu s judikaturou NSS (viz zejména usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014-58, č. 3270/2015 Sb. NSS). Ke zvrácení právního názoru městského soudu, a tedy k zamezení nezákonného usměrnění stěžovatelčiny správní praxe, slouží právě kasační stížnost.

[5] Kasační stížnost v této věci nemá ze zákona odkladný účinek. NSS jej však může na návrh stěžovatele přiznat, jsou-li splněny tři materiální předpoklady [§ 107 ve spojení s § 73 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)]: 1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí musí pro navrhovatele znamenat újmu; 2) újma musí být pro navrhovatele nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám; 3) přiznání odkladného účinku nesmí být v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Uvedené předpoklady musí být naplněny kumulativně.

[6] Podmínky, při jejichž splnění lze přiznat odkladný účinek kasační stížnosti žalovaného správního orgánu, se dílčím způsobem liší od podmínek, které musí splnit osoba od orgánu veřejné moci odlišná. Správní orgány při své činnosti hájí veřejné zájmy, a tudíž i odkladný účinek kasační stížnosti správního orgánu může být přiznán jedině tehdy, pokud by výkonem rozsudku krajského soudu hrozila újma důležitému veřejnému zájmu. Hrozba nežádoucí procesní situace přitom v tomto ohledu nemůže sama o sobě postačovat, stejně jako zájem správního orgánu na hladkém průběhu řízení obecně (viz usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 10 Ads 99/2014-58).

[7] Na výše uvedeném nemění nic ani to, že eventuální existence dvou správních rozhodnutí v totožné věci, ale o odlišném obsahu, může mít dopad do právní jistoty účastníků správního řízení. Procesní situace, kdy existují dvě rozporná správní rozhodnutí, je vždy nežádoucí i s ohledem na právní jistotu účastníků řízení. Ochrana právní jistoty však nemůže znamenat automatické přiznávání odkladného účinku kasačním stížnostem správních orgánů, neboť by tím byl narušen princip výjimečnosti institutu odkladného účinku. Ostatně i rozšířený

pokračování

senát v usnesení č. j. 10 Ads 99/2014-58 při vyslovení svých závěrů vzal aspekt právní jistoty účastníků řízení v úvahu (viz bod 10 usnesení).

[8] Stěžovatelka se nadto ve svém návrhu dopustila dezinpretace usnesení č. j. 2 Ans 3/2006-49. Z něj totiž neplyne nutnost zabránit existenci dvou rozporných správních rozhodnutí přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti. Je pravdou, že usnesení vyvolávalo v praxi NSS nejasnosti, které vedly ke vzniku různých judikатурních linií. Ty však byly sjednoceny právě usnesením č. j. 10 Ads 99/2014-58: *„Existencí resp. hrozbou existence dvou odlišných rozhodnutí v téže věci v důsledku zrušení rozhodnutí krajského soudu se již rozšířený senát zabýval v usnesení ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006-49. Připustil, že se jedná o nežádoucí výsledek, který je procesními instituty příslušných správních procesních předpisů obtížně řešitelný, avšak výslovně uvedl, že hrozba existence dvou protichůdných rozhodnutí nemůže sama o sobě vést k nerespektování zákonných důsledků kasační stížnosti, s níž odkladný účinek spojen není.“*

[9] NSS uvádí, že veřejný zájem, jehož ochranou je žalovaný správní orgán povinen v návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti argumentovat, nemůže být definován obecně (tj. veřejný zájem v širším smyslu), ale konkrétně s ohledem na specifika projednávané věci. V tomto smyslu lze odkázat na body 30 až 33 usnesení č. j. 10 Ads 99/2014-58: *„Újmou žalovaného proto nebude ohrožení jakéhokoli veřejného zájmu, resp. veřejného zájmu v širším slova smyslu, tj. např. zájmu na obecném výběru daní, na jednotném postupu správních orgánů či na procesně hladkém průběhu řízení...Jako příklad újmy na straně žalovaného lze uvést ohrožení důležitého veřejného zájmu, kterým je ochrana vzácné kulturní památky, jež by mohla být nepřiznáním odkladného účinku kasační stížnosti žalovaného nevratně poškozena nebo zničena...Za ohrožení důležitého veřejného zájmu lze považovat i případy, které již rozšířený senát jako výjimečné uvedl v usnesení ve věci sp. zn. 2 Ans 3/2006: vrácení řidičského oprávnění duševně choré osobě, vystavení zbrojního průkazu nebezpečnému recidivistovi, udělení povolení k obchodu s vojenským materiálem zločinnému podniku.“*

[10] Stěžovatelka ve svém návrhu předně nevymezila, zda důsledkem rozsudku městského soudu je skutečnost, že žalobce bude smět fakticky pobývat na území České republiky, což by teoreticky podporovalo její obavu o narušení zájmů chráněných zákonem o pobytu cizinců. Ze spisu totiž vyplývá, že žalobce se na území České republiky (či jiného členského nebo smluvního státu) již nezdržuje, a stěžovatelka v návrhu ani neosvětlila, zda žalobce usiluje o návrat. To vše je třeba postavit do kontextu s tím, že stěžovatelka nevymezila žádné specifické okolnosti projednávané věci, které by svědčily pro závěr, že pobyt žalobce na území České republiky by byl v rozporu s veřejným zájmem (viz předchozí bod tohoto usnesení).

[11] Stěžovatelkou široce definovaný veřejný zájem na potírání nelegální migrace proto v tomto ohledu nemůže dostačovat. Stěžovatelka byla povinna ve svém návrhu vymezit, jaká specifika věci či charakteristiky žalobce svědčí pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti z důvodu ohrožení veřejného zájmu, což nesplnila.

[12] Dle názoru stěžovatelky jsou závěry rozsudku městského soudu nesprávné, a budou mít za následek nesprávný výsledek správního řízení. Třebaže stěžovatelka s právním názorem

městského soudu nesouhlasí, je pro ni v současnosti závazný, přičemž jeho správnost může posoudit pouze NSS. Ten tak může učinit nikoli v rámci rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku, kdy vydává toliko rozhodnutí předběžné povahy, ale až v rozsudku ve věci samé.

[13] NSS shrnuje, že jelikož stěžovatelka ve svém návrhu nepředestřela takové individuální okolnosti posuzované věci, které by dokládaly hrozbu narušení konkrétního veřejného zájmu, není splněna již první judikaturou dovozená (viz body [5] a [6] shora) podmínka pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. NSS proto stěžovatelčin návrh zamítl. Tím nijak nepředjímá, jak rozhodne ve věci samé.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. ledna 2026

Tomáš Kocourek
předseda senátu